

Socialudvalget 2010-11
SOU alm. del , endeligt svar på spørgsmål 348
Offentligt

Folketingets Socialudvalg
Christiansborg
1240 København K

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

T 72 20 50 00
E bm@bm.dk
www.bm.dk

CVR 10172748
EAN 5798000398566

18. april 2011

J.nr. 2011-0005432

Folketingets Socialudvalget har i brev af 29. marts 2011 stillet følgende spørgsmål nr. 348 (alm. del), som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Line Barfod (EL).

Spørgsmål nr. 348

"Ministeren bedes kommentere artiklerne "Enlig mor til fem straffes for ustabil eksmand" og "Fokus på mand fastholder enlige mødre i afhængighedsforhold" fra Information.dk den 23. marts 2011."

Endeligt svar:

De artikler, der henvises til i spørgsmålet, drejer sig ifølge oplysninger på Information.dk om en konkret sag, hvor Holbæk Kommune har frataget en enlig mor med 5 børn særlige sociale ydelser, herunder bl.a. børnetilskud og boligsikring. Ifølge artiklerne har kommunen primært lagt vægt på oplysninger om mandens boligforhold. I modsætning hertil oplyser kommunen, at der er foretaget en helhedsvurdering, hvor man har inddraget alle aspekter.

Jeg kender ikke den pågældende sag, og desuden kan jeg ikke gå ind i kommunernes konkrete sager om sociale ydelser.

Helt generelt er det sådan, kommunerne har pligt til at reagere, hvis kommunen får viden om forhold, der kunne tyde på, at en borger, der modtager særlige sociale ydelser som enlig, ikke er reelt enlig.

Det kan være mange forskellige typer af oplysninger, der gør, at en kommune indhenter yderligere oplysninger og data i en sag. Fx kan oplysninger fra en nabo eller oplysninger om en tidligere ægtefælles atypiske boligforhold være anledning til, at kommunen skal undersøge en sag nærmere.

Enkeltstående oplysninger om fx en tidligere ægtefælles boligforhold uden for den tidligere fælles bolig, vil ikke i sig selv kunne udgøre en tilstrækkelig begrundelse i en sag om ret til sociale ydelser.

I kommunens videre arbejde med en konkret sag kan en række forskellige faktorer inddrages i kommunens vurdering af, om en borger er enlig. Det kan være spørgsmål om, hvorvidt parterne har fælles økonomi, fælles husholdning, gensidig hjælp til husholdning, omstændigheder omkring sygdom, fællesbørn og en række andre forhold.

Samtidig skal parternes egen beskrivelse af forholdet indgå som et væsentligt element i den samlede vurdering.

Venlig hilsen

Inger Støjberg

Folketingets Socialudvalg
Christiansborg
1240 København K

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

T 72 20 50 00
E bm@bm.dk
www.bm.dk

CVR 10172748
EAN 5798000398566

18. april 2011

J.nr. 2011-0005432

Folketingets Socialudvalget har i brev af 22. marts 2011 stillet følgende spørgsmål nr. 349 (alm. del), som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Line Barfod (EL).

Spørgsmål nr. 349

"Vil ministeren tage initiativ til at ændre lovgivningen, således at en klage over en kommunes afgørelse, om at en kvinde ikke er reelt enlig, har opsættende virkning og først træder i kraft efter det sociale nævns afgørelse, eftersom det har store sociale og økonomiske konsekvenser for kvinder at miste sociale ydelser som børnebidrag, boligsikring m.v., hvis de faktisk er reelt enlige."

Endeligt svar:

Kommunernes afgørelser om ret til sociale ydelser til enlige forsørgere kan påklages til det sociale nævn.

Generelt har klager over forvaltningens afgørelser ikke opsættende virkning. Ankesystemet på området er indrettet således, at det er kommunerne, der træffer afgørelse i 1. instans om ret til en række sociale ydelser.

Hvis klager over kommunernes afgørelser skulle tillægges opsættende virkning, ville dette kunne indebære, at den reelle afgørelseskompetence i 1. instans blev placeret hos ankemyndighederne - de sociale nævn.

Det er generelt uhensigtsmæssigt at tillægge kommunerne opgaver som forvaltningsmyndighed, hvis klagesystemet samtidig ikke gør det muligt for kommunerne at varetage opgaven i praksis.

Hertil kommer, at borgerne i mange tilfælde ville blive påført et højere tilbagebetalingskrav, hvis sagens økonomiske konsekvenser skulle afvente, at de sociale nævn havde taget stilling i hver enkelt klagesag.

Jeg finder ikke anledning til at ændre på det helt grundlæggende forvaltningsretlige princip om, at klager over forvaltningens afgørelser ikke har opsættelsen virkning.

Venlig hilsen

Inger Støjberg